

καὶ ἀμέσως τοὺς περιστοιχίσαν μετ' ἀπειλητικῶν σχημάτων ὅλοι οἱ Ἀραβῆς, ὀπλισμένοι μὲ λόγχας καὶ ξίφη. Κατ' εὐτυχίαν τῶν ὁμοῦ μετ' ὀλίγον ὁ διοικητὴς ἐπεμψε τινὰς τῶν στρατιωτῶν του νὰ τοὺς φέρῃσι πάλιν ἐνώπιόν του. Τοὺς ἐδέχθη δὲ ἤδη, ὅταν οἱ Ἀραβῆς δὲν τὸν παρετήρουν πλέον, πολὺ ἐπιεικέστερον, καὶ κατέλιπε τὸν ἀπειλητικὸν τόνον. «Φίλοι μου, τοῖς εἶπε, θέτων τὴν χειρὰ του εἰς τὸν ὄμον τοῦ διερμηνέως, ἤξεύρω ὅτι τὸ φριμάνιον μοὶ ἐπιβάλλει τὸ καθήκον νὰ σᾶς προστατεύσω, καὶ ἡ κεφαλή μου ἐγγυᾶται ὑπὲρ τῆς σωτηρίας σας. Πιστεύω τὴν διήγησίν σας, ἀλλ' ἡ φρουρά μου σύγκειται ἐκ πενήκοντα στρατιωτῶν μόνον, τὸ δὲ χωρίον Ἀμαβδί, περιέχει ὑπὲρ τὰ ἑπτακόσια πυροβόλα, καὶ ἂν ὅλον τὸ χωρίον θελήσῃ ν' ἀναμιγῆ εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἐπέλθῃ καθ' ἡμῶν ἐνοπλον, τὰ ἀποτελέσματα ἔτι εἶναι ὀλέθρια καὶ εἰς σᾶς καὶ ἐμέ. Πρέπει νὰ ἀπαυτεύσατε, ἐνῶ ἐγὼ ἀπασχολῶ ἐδῶ τοὺς Ἀραβῆς.

Οἱ ὁδοιπόροι εὐχαρίστησαν τὸν διοικητὴν διὰ τὴν φιλοφροσύνην του, καὶ ἐσπευσαν ν' ἀποσυρθῶσι διὰ ἐπιπέδου πύλης. Μετ' ὀλίγον δ' εὗρον τὸ πλοῖόν των κρημένον, διότι ἀναχωροῦντες τὸ εἶχον διατάξει νὰ τὴς παρακολουθήσῃ.

Ἀπέπλευσαν λοιπὸν πάλιν. Ἀλλ' ὁ ἄνεμος ἐπνεε πάντοτε σφοδρῶς ἀπὸ τῆς ἀρκτου· ἐπομένως μικρὰ τὴς ἔμενεν ἐλπίς διαφυγῆς, καθότι ὁ ποταμὸς ἐδῶ ἔτι εἶχε πλάτος ὑπὲρ διπλὴν πυροβόλου βολήν, ὅπως προσηρῶσιν δὲ, ἦσαν ἠνάγκασμένοι ἀδιακόπως νὰ καθυπομῶσι. Καὶ ἐκωπηλάτου μὲν μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως, ἀλλ' ὀλίγον προσέβαινον, καὶ μάλις εἶχε παύσει τοῦ νὰ βλέπωσι τὴν πύλιν, ὅταν παρετήρουν σῶμα ἰππέων μακρὰν ἐν τῇ ἐρήμῳ, κατὰ τὴν ἄκρην ὄχθην τοῦ Νείλου, καὶ ἐξέλαβον αὐτοὺς ὡς ἰσχυρῶς καὶ Βεδουίνους. Ἀλλ' ἀμέσως μετὰ ταῦτα εἶχον κεφαλὰς προκυπτούσας ἀπὸ τοῦ ἀμμολόφου τῆς ἰδίας ὄχθης. Ἐπλεον δὲ τότε περίπου κατὰ τὸ μιστὸν τοῦ ποταμοῦ, ἐπομένως οὐχὶ ἐντελῶς ἐντὸς ὅλης πυροβόλου. Αἰφνης τινὲς Ἀραβῆς ἀνεπήδησαν, καὶ τοὺς ἐφώναζαν νὰ ἐλθῶσι πρὸς αὐτοὺς, ἢ ὅτι πυροβολοῦσιν.

Οἱ ὁδοιπόροι, ἀντὶ νὰ ὑπακούσωσιν, ἐσπευσαν ἐξ ἐπιπέδου πρὸς τὴν ἀντιπέραν ὄχθην. Ἀλλ' ὁ κίνδυνος ἦτον κατεπίγειον. Ἐχθροὶ τοὺς περιστοιχίζον περιττοῦθεν, καὶ ὁ διοικητὴς δὲν εἶχεν δύνατον νὰ τοὺς προστατεύσῃ. Ἡ πύλις Μινιάτ ἀπέειχε ἐξ ὀκτώκοντα βολῶν καὶ ἂν μὲν ἦτον ὁ ἄνεμος οὐριος, εἶχεν δύνατον νὰ προσπαθήσῃ, παραπλέοντες τὴν ἀριστερὰν ὄχθην, μακρὰν τῶν διωκτῶν των, νὰ φθάσωσιν εἰς αὐτήν. Ἀλλ' ὡς τὰ πράγματα διέκειντο, ἀρροσύνη ἦν πᾶσα περὶ τὴν ἀπόπειραν.

Τέλος ἀπεράσισαν νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Μανφραλοῦτ, καὶ ἐπικαλεσθῶσιν ἐκ νέου τὴν προστασίαν τοῦ διοικητοῦ, καὶ νὰ ἐπιχειρήσωσι νὰ πείσωσι τοὺς Ἀραβῆς περὶ τῆς ἀθεωότητός των. Ἀλλὰ μάλις ἀπέβησαν εἰς τὴν γῆν, καὶ τρεῖς γυναῖκες καὶ πέντε ἢ ἕξ παιδία ἐπέβησαν κατ' αὐτῶν. Ἐμαθον δὲ ὅτι ἦσαν αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία τῶν ἀποθανόντων Ἀραβῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχον ὄπλα, κατώρθωσαν γὰρ φθάσωσι σῶσι

εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ διοικητοῦ, ὃν εὗρον περιστοιχισμένον ὑπὸ τετρακοσίων Ἀραβῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ διοικητὴς τοῦ χωρίου Ἀμαβδί.

Ὁ Βάρθως ἐπανέλαβε τὴν διήγησίν του, ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς ἔμεινεν ὡς ἐμβρόντητος, ἤρχισεν ὅλος νὰ τρέμῃ, καὶ ἡ φωνὴ του ἐκόπη, διότι αἰφνης εἶδεν ἀπέναντί του, ὡχρὸν ὡς νεκρὸν ἄταφον, ἀδυνατοῦντα νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του καὶ φερόμενον ὑπὸ δύο Ἀραβῶν τὸν τρίτον Ἀραβῶν ὃν εἶχον ἀφήσει ἐκπνέοντα ἐντὸς τῆς κρύπτῃς, ὅστις ὁμοῦ μετὰ τῆς δραστηριότητος ἦν ἡ φύσις· παρέχει εἰς τοὺς ἐντὸς αὐτῆς διακινούμενους, καὶ ὑπὸ τοῦ ἐξευγενισμοῦ μὴ ἐκβληθῆντας υἱοῦς τῆς, εἶχεν ἐγερθῆ, ἐσύρθη ὅπως ἠδυνήθη κατόπιν τῆς λαμπάδος τοῦ Σμάλτ, ἧς ἀμυδρὰν ἐβλεπε τὴν τελευταίαν ἀκτίναν, καὶ ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ χάσμα, ἔμεινεν ἐκεῖ κείμενος μέχρις οἱ ἀνέλαβέ τινα δύναμιν ὥστε νὰ τὸ πηδήσῃ· τὰ τελευταῖά του δὲ ζωτικὰ λείψανα ἐδαπάνησεν εἰς τὸ ν' ἀνακρίχθῃ τὰ πλευρὰ τοῦ φρέατος. Ἄν οἱ ὁδοιπόροι μας, τὴν φωνὴν τῆς φιλανθρωπίας ἀκούοντες, τὸν εἶχον περιμείνει καὶ τὸν εἶχον βοηθήσει, ὡς ἦτον τὸ καθήκον των, ὁ Ἀραβὶς βεβαίως ὑπ' εὐγνωμοσύνης κινούμενος, θὰ ἐπεκύρου τοὺς λόγους των, καὶ τότε ἡ σωτηρία των ἦτον βεβαία. Ἀλλ' ἡμεθῶν αὐτὸς, ἐπνεεν ἐξ ἐνκντίας ἐκδικήσιν, καὶ ὅταν ὁ Βάρθως συνελθὼν, ἐπεκαλέσθη τὴν μαρτυρίαν του, αὐτὸς ἀντ' αὐτῆς, συμφώνως καὶ μετὰ τοῦ τετάρτου Ἀραβῶν, τοῦ ἐξῶ τοῦ ὀρύγματος μείναντος, ὅστις ἐπίσης ὑπόπτει τοὺς Εὐρωπαίους ὡς ἐνόχους, διότι τοὺς ἤκουσε ψευδομένους, ἐκήρυξεν ὅτι αὐτοὶ διὰ τῆς βίας ἠνάγκασαν αὐτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του νὰ τοὺς φέρωσιν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ὁ κίνδυνος τῶν ὁδοιπόρων ἦτον ἤδη μέγιστος. Ἀλλὰ τέλος ὁ διοικητὴς ἐπενέβη, καὶ κατώρθωσε νὰ πρᾶνῃ τὰ πνεύματα διὰ τῆς εὐγλωττίας του, ἔτι δὲ μᾶλλον διὰ τοῦ εὐγλωττοτέρου χρυσοῦ. Οἱ ὁδοιπόροι, δόντες ἀνά δύο δίστηλα εἰς ἐκάστην τῶν γυναικῶν, καὶ ἄλλα τόσα εἰς τὸν δικαστὴν τοῦ χωρίου, ἔλαβον τὴν ἀδειαν νὰ ἀπέλθωσι, καὶ ἀπέπλευσαν ἀπὸ Μανφραλοῦτ, μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν, ἀρκεσθέντες εἰς ὅσπιν πείραν ἔλαβον τῶν κατοίκων τῆς Αἰγύπτου, ζώντων ἢ τεταριχουμένων.

ΠΑΛΑΙΟΘΗΡΙΑ.

Σπεύδω ν' ἀναγγείλω εἰς τὸ Ἰπουργεῖον, ὅτι διευθυνομένης κατὰ τὴν θῆν τοῦ μεσοῦντος πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ κατὰ τὰ μεθόρια ἀρχηγοῦ τῶν Ὀθωμανικῶν στρατευμάτων, ἀνεκάλυψα τυχαίως δύο τινὰ ἀντικείμενα πολλοῦ λόγου ἄξια, ἀναγόμενα εἰς τὴν γεωλογίαν. Τὸ μὲν πρῶτον συνίσταται ἐξ ἀπολιθωμένων φυτῶν καὶ σπανίων ὀστέων ἀγνώστων ζώων, ἐξ ὧν σύγκεινται οἱ ἀκρογωνιαῖοι λίθοι τοῦ στρατώνας τοῦ Δερβὲν Φούρκᾶ· τὸ δὲ δεύτερον ἐκ μαστοδόντων ἀ-

πολιθωμένων, σχηματιζόντων βράχων ογκώδη και ύψιμα, κείμενον ὀπισθεν τῆς μονῆς Ἀντινίτζης, ὑπὸ τὴν βάσιν τοῦ ὁποίου ῥέει διαυγέστατον πηγαῖον ὕδωρ.

Περὶ μὲν τῶν ἀπολιθωμένων φυτῶν δὲν δύναμαι πρὸς τὸ παρὸν νὰ προσθέσω τί περισσότερον εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, καθότι ὁδεύων παρατήρησα αὐτὰ εἰς τοὺς ἀκρογωνιαίους λίθους τοῦ μνησθέντος στρατῶνος. Ἐπιφυλάττομαι ὁμῶς νὰ χρηγησῶ τὰς ἀναγκαίας ἐπιστημονικὰς πληροφορίας, ὅταν μάθω, ποῦ κεῖται τὸ λατομεῖον, ἐξ οὗ οἱ περιέργοι οὗτοι λίθοι ἐλατομήθησαν. Περὶ δὲ τῶν μαστοδόντων, οἵτινες πρῶτην ἤδη φορὰν ἀνακαλύπτονται ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους, καὶ εἰς τοσαύτην πληθύν, ὡς εἰς οὐδὲν ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου, ἐξ ὧν ἐγὼ γνωρίζω, ὀφείλω νὰ χρηγησῶ τὰς ἀναγκαίας ἐπιστημονικὰς πληροφορίας τῆς περιέργου ταύτης ἀνακαλύψεως, καθότι καὶ ὡρας διέτριψα εἰς τὴν μνησθεῖσαν Μονὴν, καὶ ἱκανὰ τεμάχια μαστοδόντων ἀπέσπασα ἐκ τῶν βράχων διὰ τῆς σφύρας, τὰ ὅποια ἐξαποστέλλω πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον ἠριθμημένα, διὰ νὰ τεθῶσιν εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας πρὸς μελέτην τῶν περὶ τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας καταγινομένων.

Οἱ μαστοδόντες οὗτοι ἀνήκουσιν εἰς θηρία μεγαλύτερα τοῦ ἐλέφαντος, ὑπάρξαντα ἐπὶ τῆς γῆς πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ. Πρῶτος ὁ Κυβιέρου, ὁ Ἀριστοτέλης τοῦ αἰῶνος μας, ὠμίλησε περὶ αὐτῶν, ὀνομάσας αὐτὰ Παλαιοθηρία ἢ Μαστοδόντα· Παλαιοθηρία μὲν, ἐκ τῆς ἀρχαιότητος αὐτῶν, μαστοδόντα δὲ, ἐκ τοῦ σχήματος τῶν ἐαυτῶν ὀδόντων, ὁμοιαζόντων τὴν θηλὴν τῶν γυναικείων μαστῶν. Ἐκαστος ἐμπρόσθιος ὀδὸς ζυγίζει πέντε περίπου ὀκάδας· πᾶν δὲ παλαιοθηρίον εἶχεν ἐξ τοιούτους ἐμπροσθίους ὀδόντας, καθότου συμπεραίνεται ἐκ τῆς ἀνατομικῆς ἀναλογίας των. Ὅποια δὲ πρέπει νὰ ἦτον ἡ κεφαλὴ τῶν θηρίων, καὶ τίνα τὰ σώματα αὐτῶν, ἕκαστος δύναται νὰ συμπεράνη, ἔχων ὑπ' ὄψιν τὸ μέγεθος τῶν ὀδόντων.

Ὁ Κυβιέρου κατατάσσει τὰ ὑπερμεγέθη αὐτὰ θηρία εἰς τὸ γένος τῶν ὀπωροφάγων, συμπεραίνων τοῦτο ἐκ τοῦ σχήματος τῶν ὀδόντων· ὀνομάζει δὲ αὐτὰ καὶ ἀνοπλοθηρία, διότι δὲν ἔχουσιν ὄπλα πρὸς ἐπίθεσιν ἢ ἀμύνειν, ἦτοι ὄνυχας, ὄξεις ὀδόντας, κέρατα ἢ προβοσκίδας, ἀρὰ τὰ θηρία ταῦτα δὲν ἦσαν ἄγρια, οὔτε σαρκοφάγα. Ἡ πάνσοφος πρόνοια τοῦ Δημιουργοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ εἰς τοιαῦτα πελώρια θηρία ὄπλα καὶ ἐνστίγματα σαρκοφάγα, διότι τότε οὐδὲν ἄλλο ζῶον ἐδύνατο νὰ διατηρηθῇ ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς ἀποδεικνύει, καθόσον ἐνθυμούμαι, ὅτι τὰ θηρία ταῦτα ὑπῆρξαν πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ὀνομάζει αὐτὰ (des animaux antideluviens), ἦτοι ζῶα ὑπάρξαντα πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ. Τοῦ σοφοῦ Κυβιέρου ἡ γνώμη καθιερώθη ὡς μαθηματικὴ ἀλήθεια, διότι διὰ τῆς συγκριτικῆς ἀνατομίας καὶ τῶν στρωμάτων τῆς γῆς ὑπεστήριξε τὰς σοφὰς παρατηρήσεις του.

Ἄρα καὶ ἡ Ἑλλάς, ὁ μυθολογικὸς καὶ κλασικὸς οὗτος τόπος τῶν Τιτάνων, τῶν Λαπίθων, τῶν Γιγάντων, τῶν ἑρώων καὶ τῶν ἐκτάκτων τῆς ἀρχαιότητος ἀν-

δρῶν, ἐκατοικεῖτο πρὸ τῆς ὑπάρξεως τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν γνωστῶν ἤδη ζῶων ἀπὸ ἀνοπλοθηρία, ἀνακαλυφθέντα μόλις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἰς μικρὸν ἀριθμὸν, εἰς τε τὴν Ρωσσίαν καὶ τὴν Γαλλίαν, τῶν ὁποίων τὰ λείψανα στολίζουσι σήμερον τὰ Μουσεία τῶν δύο μεγάλων αὐτῶν Ἐπικρατειῶν, προξενούντα θαυμασμὸν εἰς τοὺς ἐραστὰς τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, καὶ χορηγοῦντα οὕτως εἰπεῖν εἰς αὐτοὺς τὸν μίτον τῆς Ἀριάδνης, διὰ νὰ ἐξέλθωμεν ἀπὸ τὸν λαβύρινθον τῆς δημιουργίας τοῦ σύμπαντος.

Ἄλλ' ἴσως ἐρωτηθῶ, εἰς ποῖον τόπον κατακλυσμοῦ ἠφανίσθησαν τὰ ζῶα ταῦτα, μεταβληθέντα εἰς βραχολίθους εὐθραύστους ὡς ὁ Ἰελοσ! Τὸ κατ' ἐμὲ, ὀδηγὸν ἔχων τὸν Κυβιέρου, τοῦ ὁποίου ἡ γνώμη συμφωνεῖ καὶ μὲ τὴν γέννησιν, φρονῶ, ὅτι τὰ θηρία ταῦτα τῆς Ἀντινίτζης ἢ Ἀνταίνης, κείμενης ἀπέναντι τοῦ ὄρους ἢ Οἴτης, ἠφανίσθησαν εἰς κατακλυσμὸν τινα πρὸ τοῦ Δευκαλίωνος, συνοδευθέντα ὑπὸ αἰφνιδίου καὶ βίαιας ἠφαιστείου ἐκρήξεως, μετὰ πλημμύρας, καλυψάσης διὰ πολλὸν χρόνον τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. Αὕτη εἶναι ἡ γνώμη τοῦ σοφοῦ Κυβιέρου καὶ ὅλων τῶν γεωλόγων, διὰ μόνης τῆς ὁποίας δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ἀπολίθωσις τῶν ζῶων καὶ ἡ διατήρησις αὐτῶν, εἰς ἐξῆλθον ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Δημιουργοῦ.

Τρία τινὰ ἐνισχύουσι τὴν γνώμην μου ταύτην ὡς πρὸς τὰ ἡμέτερα παλαιοθηρία τῆς Ἀντινίτζης, τὴν ὁποίαν ὑποβάλλω εἰς τὴν βάσανον τῶν σοφῶν· Α'. Τὰ θερμὰ ὕδατα τῆς Ἰπάτης, τῶν Θερμοπολῶν, τῆς Λιδηψοῦ καὶ τῆς Κύθου, κείμενα εὐθυγράμμως ὑπὸ τὴν ὑπώρειαν τῆς Οἴτης, καὶ ἀνήκοντα εἰς τὸν αὐτὸν οὕτως εἰπεῖν ἠφαιστον, τοῦ ὁποίου ἡ ἐκρήξις ἀπέσπασε τὴν Βύβοιαν καὶ τὰς Κυκλάδας νήσους ἀπὸ τῆν στερεάν· Β'. Τὸ ἐκ σιδήρου, θείου καὶ τῆς ἠφαιστείου τέφρας συγκεκλιμένον ὄρος τῆς Ὄθρους, τὸ διαχωρίζον τὴν Φθιώτιδα ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνακαλύφθησαν τὰ προκείμενα ἀπολιθωμένα ζῶα καὶ φυτὰ εἰς ἀνυπολόγιστον ἀριθμὸν· καὶ Γ'. Τὸ ἐκ τῶν χειρῶν τῶν βραχολίθων ἐκρέον πότιμον καὶ διαυγέστατον ὕδωρ, τὸ ἀνήκον εἰς τὰς πρωτογόνους ἐκείνας λίμνας, τὰς ὁποίας οἱ οὐράνιοι ὄμβροι καὶ καταρρέματα ἐναπέθεσαν εἰς τὰ κοῖλα, τὰς διασφάγας καὶ τοὺς μυχοὺς τῶν ὑψικόμενων ὀρέων, ἀνεξαρτήτως τῶν ἐτησίων τακτικῶν ὑετῶν, τῶν σχηματιζόντων τὰ ἐπὶ τῆς ὑδρογείου διαρρέοντα ὕδατα. Τὴν γνώμην ταύτην ὑποστηρίζει, ἔτι μᾶλλον, καὶ ἡ ὑποκάτω τῆς Ὄθρους ὑπάρχουσα Βοιδοῆς λίμνη, ἡ Τουρκιστί σήμερον γνωρισμένη ὑπὸ τὸ ὄνομα Νταουκλή ἢ Νηζερά, ἀπέχουσα μίαν περίπου ὥραν ἀπὸ τῆς μονῆς Ἀντινίτζης. Ἐν τῷ τῆς λίμνης ταύτης ὑπάρχουσι δύο νησίδαι, περὶ τὰ ὅποια ἀναβρίθει τὸ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον δι' αὐλακὸς διαπορθμεύεται εἰς τὸν Πηνειὸν ποταμὸν. Ἄπαντα τὰ φυσικὰ ταῦτα φαινόμενα εἶναι τόσα ἀλάθηστα τεκμήρια, ὑποστηρίζοντα ὅσα ἀνωτέρω ἐξέθεσα περὶ τῆς ἱστορίας τῶν παλαιοθηρίων τῆς Φθιώτιδος.

Μὴν ἔχων πλησίον μου συγγράμματα ἐπιστημονικά, πραγματευόμενα τὰ τοιαύτης φύσεως ἀντικείμενα, διὰ νὰ πλουτίσω τὴν διατριβὴν μου μὲ τὴν προσήκουσαν ἐπιστημονικὴν ἀκριβείαν, περιορίζομαι, εἰ

εκ αὐτοσχεδίας ἐξέθεσα ἐνταῦθα, καὶ μεταβαίνομαι εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν μαστοδόντων, τὰ ὅποια πέρυσι σήμερον, ἐντὸς κιβωτίου πρὸς τὸ Ἰπουργεῖον διὰ τοῦ χωροφύλακος. . . διὰ νὰ ἴδῃ ὅ,τι διὰ τῆς περιγραφῆς εἶναι δύσκολον νὰ ἐννοήσῃ. Ἴδου ἡ ὅσον ἐνεστὶν ἀκριβῆς περιγραφή τῶν ἀποστελλομένων τεμαχίων.

Α'. Τεμάχιον παριστάνον δύο ὀδόντας συναλλήλως προσηρασμένους, καθὼς ὑπῆρχον εἰς τὴν σιαγὸνα τοῦ παλαιοθηρίου, εἰς δ' ἀνήκον ζῶντος τοῦ θηρίου. Τὸ τεμάχιον τοῦτο εἶναι λίαν περίεργον διὰ τὴν διατήρησιν τῶν ὀδόντων εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν των.

Β'. Τεμάχιον τεθλασμένον ἐν τῷ μέσῳ, παριστάνον τὸ πλείστον μῆκος τῶν ἐμπροσθίων ὀδόντων, κεκαλυμμένων σχεδὸν ἀπὸ τὸ σμαλτώδες στρώμα του· ἢ ἐν τῷ μέσῳ θλάσις τοῦ ὀδόντος τούτου συνέβη ὅτε ἀπεχωρίζετο ἐκ τοῦ βράχου.

Γ'. Τεμάχιον παριστάνον τὸ ἐμπροσθεν μέρος ὀδόντος καθημαγμένου, ἐξεληθέντος ἀπὸ βραχόλιθου. Τὸ τεμάχιον τοῦτο ἐπιμαρτυρεῖ τὸ βέκιον τῆς ἡφαιστείου ἀπὸξέως, διότι ἄλλως δὲν ἐξηγεῖται ἡ παρουσία τοῦ εἵματος.

Δ'. Τεμάχιον παριστάνον δύο ὀδόντας καθημαγμένους, ἐπίσης διατηροῦντας τὴν φυσικὴν αὐτῶν θέσιν, εἰκόντας μολοντοῦτο, κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, εἰς τὴν παλαιοθηρίον ἕνεκα τοῦ λυθροειδοῦς ἄκρου του εἰ τῆς ἀνεπαίσθητου κυρτότητος αὐτῶν. Τὴν γνώμην ταύτην ἐκφράζω ἀπλῶς, διὰ τὰ ὅποια ἀνέφερον χαρακτηριστικά. Ἀλλ' ἐνδέχεται, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ πιθανώτερον, ὅτι οἱ ὀδόντες οὗτοι εἶναι ἐκ τῶν πλαγίων, ἴσως εἰς τὸ γένος τῶν θηρίων τούτων εἰσὶ μικρότεροι καὶ ὀλιγώτεροι ἢ καθόλου κυρτοὶ ὡς ἐκ τοῦ σχήματος τῶν σιαγόνων τῶν θηρίων καὶ τῆς λειτουργίας τοῦ μασσήματος, τρεφομένων, ὡς εἶπον, ἐξ ὀπωρῶν καὶ ῥιζῶν καὶ τῶν μὲν ὀπωρῶν ἢ λαβὴ ἐγένετο ἐκ τῶν δένδρων, τῶν δὲ ῥιζῶν ἐκ τῆς γῆς. Ἐντεῦθεν εἶπα, ὅτι ἡ ὑπερτάτη πρόνοια ἔπρεπε νὰ πλάσῃ τοὺς ἐμπροσθίους ὀδόντας κυρτούς.

Ε'. Τεμάχιον, παριστάνον τὰ ἄκρα δύο μυώνων διατηρούντων εἰσάτι τὰς ἀπονευρώσεις των, καὶ μέρος τῶν ἐκυτῶν τενόντων. Τὸ ἐρυθροῦν χρῶμα τοῦ τεμαχίου τούτου δὲν εἶναι αἷμα, ἀλλὰ τὰ ἄκρα, ὡς εἶπον, δύο μυώνων ἀπολιθωμένων καὶ τερούντων τὸ πρῶτον φυσικὸν χρῶμα των. Τὸ τεμάχιον τοῦτο, μικρὸν μὲν ἀλλὰ λίαν περίεργον ὡς πρὸς τὸ εἶδός του, διὰ τὴν ἐντέλειαν τῆς διατηρήσεως τῶν σαρκικῶν ὀργάνων καὶ τοῦ χρώματος αὐτῶν.

Τοιαῦτα εἶναι τὰ ἐν τῷ κιβωτίῳ περιεχόμενα λείψανα τῶν ἀπολιθωμένων προκατακλυσμαίων παλαιοθηρίων.

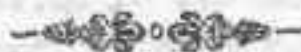
Δίδων τέλος τῆς παρουσίας διατριβῆς, παρακαλῶ τὸ Ἰπουργεῖον νὰ μὴ προσέξῃ εἰς τὰς ἐλλείψεις αὐτῆς, προελθούσας, ὡς εἶπον, ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως ἀρμοδίων συγγραμμάτων, ἀλλὰ νὰ θεωρήσῃ με εὐμενές ἔμμημα τὸ πρωτοφανές καὶ ἀξιοπερίεργον τῆς ἀνακαλύψεως, ἧτις δημοσιευσμένη διὰ τοῦ τύπου θέλει δώσει ἀπορροήν εἰς τοὺς σοφοὺς τῆς Ἑυρώπης νὰ ἐπισκεφθῶσι τὰ μέρη ταῦτα τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, τὰ

ὅποια κατασταθέντα ἄλλοτε κλασικὰ διὰ τὰς θερμοπούλας των, ἡμποροῦν σήμερον νὰ χορηγήσων εἰς αὐτοὺς διὰ τῶν γεωλογικῶν ἐρευνῶν νέα καὶ ἀφθονα στοιχεῖα πρὸς τελειοποίησιν τῆς ἱστορίας τῶν ζῶων καὶ τῶν φυτῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγεται καὶ ὁ ἄνθρωπος.

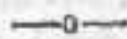
Α. ΖΥΓΟΜΑΛΑΣ.

Τὴν ἀνω δημοσιεύοντες πραγματείαν, ἀποδίδομεν πάντα ἔπαινον εἰς τὸν φίλον τῶν καλῶν καὶ σπουδαίων Κ. Νομάρχην Φθιώτιδος, διὰ τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐκτιμᾷ τὰ διοικητικά του καθήκοντα. Ἐπιθυμητὸν εἶναι, σπουδῆς γινομένης περὶ τῶν ἀνακαλυμμένων ἀπολιθώσεων, νὰ ἐρευνηθῇ ἀκριβῶς ποίας φύσεως εἶναι ἡ γῆ ἐν ἣ ἐυρέθησαν, διότι, ὡς γνωστὸν, ἡ γνώσις αὐτῆς συμβάλλεται μεγάλως εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἐποχῆς αὐτῶν. Δὲν εἶναι δὲ ἴσως περιττὸν νὰ ὑπενθυμίσωμεν ὅτι τὸ ὕδωρ τῶν θερμοπυλῶν ἔχει ἰσχυρὰν ἐπιλιθώσεως δύναμιν, ὥστε πρέπει ἴσως νὰ παρατηρηθῇ, ὡς πρὸς τὰ φυτὰ τοῦλάχιστον, ἂν ἡ φαινομένη αὐτῶν ἀπολίθωσις δὲν εἶναι αὐτοῦ ἴσως καὶ οὐχὶ τῶν αἰώνων ἐνέργεια.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Ἐγχειρίδιον τῆς Γενικῆς Ἱστορίας, συνταχθὲν ὑπὸ Κωνσταντίνου Παπαρρηγοπούλου, κατὰ τὰ νεώτερα καὶ δοκιμώτερα βοηθήματα, ἐκδοθὲν δὲ δαπάνῃ Ἀνδρέου Κορομηλά.—Βιβλίον δευτέρου, περιέχον τὴν Μέσην Ἱστορίαν. (τιμᾶται δραχ. 5) Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῆς Τυπογραφίας Ἀνδρέου Κορομηλά 1852.

Ὁ Κ. Κωνσταντῖνος Παπαρρηγόπουλος ἐκδίδει σήμερον τὸ δεύτερον βιβλίον τοῦ Ἐγχειριδίου τῆς Γενικῆς Ἱστορίας, τοῦ ὁποίου τὸ πρῶτον βιβλίον, τὸ περιέχον τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν, ἐξεδόθη τῷ 1849. Δὲν ἀνήκει εἰς ἡμᾶς νὰ ἐπιφέρωμεν γνώμην περὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ἔργου ἐνὸς τῶν κυριωτέρων συντακτῶν τῆς Πανδώρας. Ὄθεν περιοριζόμεθα νὰ καταχωρίσωμεν ἐνταῦθα τὸν πρόλογον τοῦ συγγραφέως.

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ.

ΤΟ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ τοῦτο συντάχθη διὰ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ ἐνταῦθα Γυμνασίου,